

Tratto da “Il buio della mente, la luce nell’anima ”

...Pensai alla vita come a un cristallo in bilico su un ramo d’albero in un giorno di tempesta. Brillava luminoso e risplendeva dei colori dell’arcobaleno, ma bastava un lieve soffio di vento o una goccia di pioggia a frantumarlo per sempre. Trattenni il respiro e m’immarsi di nuovo sott’acqua. Avevo bisogno di ovattare i suoni, di attenuare gli odori, di purificare lo spirito, di rinascere di nuovo. L’acqua avvolgeva le mie membra e per quegli’attimi eterni cessai di pensare. Riemersi a vita nuova. Era quello che volevo.

Ricominciare daccapo con la forza di quello che avevo vissuto, con alle spalle l’esperienza del saggio e dello stolto, con davanti l’incredibile voglia di vivermi e di vivere la mia donna dagli occhi verdi.

Le ultime frasi di quella canzone racchiusero ciò che pensavo e che volevo sapesse. Prima o poi gliel’avrei detto di persona...

“... Spero non ti dispiaccia, lo spero davvero, se ho messo per iscritto quanto è meravigliosa la vita da quando sei al mondo...”

Откъс от „Тъмнината на ума, светлината в душата”

... Мислих за живота като за кристал, лежащ спокойно върху клона на дърво по време на буря. Блестеше сияен, заслепяваше с цветовете на дъгата, но достатъчен бе лек полъх или капка дъжд, за да го раздроби на парчета завинаги. Задържах дъха си и се гмурнах отново под водата. Имах нужда да приглуша звуците, да омекотя миризмите, да пречистя духа си, да се родя отново. Водата обвиваше тялото ми и в тези нетленни мигове спрях да мисля. Потопих се за нов живот. Точно това исках.

Започнах от самото начало със силата на вече преживяното, с натрупания опит на мъдрец и глупак, с щирналото се пред мен желание да изживея самия себе си и своята зеленоока любима.

Последниете думи на песента изразиха мислите ми и онова, което исках да узнае. Онова, което рано или късно щях сам да ѝ кажа...

„...Надявам се, нямаш нищо против, наистина се надявам, че написах колко прекрасен е животът откакто знам, че съществуваш...”

Tratto da „Giocando con le spade di legno”

...Quando l’attimo si plasma d’essenza, ogni confine si annienta. Le mani si intrecciano di vapori aspri, perché tale pare l’esistenza. La vita invece è quel racconto d’istanti, di corpi sudati uniti nell’attimo, di sensi spietati che ululano alla luna. A quella luna vuota e piena, eterna e vulnerabile. A quella luna sola e stolta, amante e materna. La vita è quel vento pazzo nel quale ancora e per sempre ruoteranno cantastorie deliranti e sognatori, dolci e spietati descrittori del senso nel senso...

Откъс от „Играйки с дървени саби”

...Когато мигът се изпълва със смисъл, всяка граница се заличава. Ръцете се преплитат сред тръпчиви изпарения, защото съществуването изглежда такова. Животът обаче е разказът за миговете, за единените в един миг потни тела, на безмилостни сетива, които вият към луната. При новолуние и пълнолуние, към тази вечна и уязвима луна. Към тази самотна и безумна, възлюбена и майчинска луна. Животът е лудият вятър, в който все още и завинаги ще кръжат бълнуващите народни певци и мечтатели, благите и безмилостни разказвачи, описващи смисъла...

Tratto da „La croce dentro”

Si piange per esprimere un bisogno, per manifestare un disagio. Si urla per far capire al mondo che si ha bisogno di aiuto, per ricevere quella mano di conforto che rende tutto più semplice. Si tace perché non si ha più la speranza interna, la gioia d’animo di richiedere uno stimolo per continuare a vivere, si tace perché non si vuol più infastidire nessuno, perché ci si abbandona a se stessi per morire dentro, aspettando di morire fuori, morire con se stessi, in se stessi, attendendo di morire per gli altri.

Camminavo in silenzio anch’io allora. Ma il mio intento era ben preciso: avrei rotto il silenzio, avrei restituito a quei luoghi, a quelle persone i colori, la vita...

... Baciai quella donna come mai avevo fatto prima.

La amai con l'anima, la adorai come essere supremo, strinsi la sua anima come Diego aveva stretto il mio petto con i suoi occhi.

Forse era quello il cerchio della vita che tanto cercavo, quella essenza dell'attimo che corre e non passa.

Baciai quella donna, la strinsi a me, ci penetrammo di spirito, ci inondammo di luce calda, ci stringemmo in quell'amore comandato dalla semplicità di quella vita così meravigliosa, così pura, così vita.

Mi sentii uomo e santo...

..."Sarò con voi, con voi ho cominciato e con voi continuerò... ti amo come l'alba ama il rosso e l'oro, ti amo come il cielo ama le sue nubi, la sua pioggia e i suoi fulmini. Ti amo come questo tramonto ama i nostri occhi persi in queste anime che già volano insieme... Il mio viaggio deve continuare, è il cerchio della vita. Nulla finisce, tutto sarà eterno... ma la mia missione deve essere compiuta, altrimenti rinnegherei quella stessa alba, quello stesso cielo, quello stesso tramonto che mi permette d'amarvi così come vi amo..."

Откъс от „Кръстът вътре в теб”

.. Човек плаче, за да изрази нужда, липса. Вика, за да накара света да чуе зова му за помощ, да получи утеха, да усети притеклата се ръка, която може да направи всичко по-просто. Човек мълчи, когато е изгубил надеждата, радостта в душата си, позволяваща му да намери стимул, за да продължи да живее, мълчи, защото не иска да безпокои повече никого, защото се оставя на самия себе си, за да умре душевно, очаквайки да умре и реално, да умре за себе си, като очаква да умре за другите.

Тогавя и аз вървах в тишина. Но моето намерение беше напълно ясно: да наруша тишината, да възвърна цветовете, живота на местата и хората...

...Целунах онази жена както никога преди.

Обикнах я с душата си, обожавях я като нещо висше, прегърнах я духом така, както Диего беше притиснал гърдите ми с очите си.

Може би това беше житейският кръг, толкова търсен, този смисъл на мига, който тече и не преминава.

Целунах жената, притиснах я, духовно проникнахме един в друг, изпълнихме се с изгаряща светлина, в пълнотата на любов, ръководена от простотата на един невероятен живот, толкова чист, толкова пълноценен.

Почувствах се едновременно мъж и светец...

...”Ще бъда с вас, започнах с вас отначало и с вас ще продължа... обичам те, както зората обича червеното е златното, обичам те, както небето обича облаците, дъжда и мълниите. Обичам те, както този залез обича нашите очи, изгубени в душите, които вече летят заедно... Моето пътуване трябва да продължи, това е житейският кръг. Нищо не свършва, всичко ще бъде вечно...но аз трябва да изпълня мисията си. В противен случай бих се отрекъл от същата тази зора, от самото небе, от залеза, който ми позволява да ви обичам...